

[Lone Dybkjær]

derfuglene ikke kan være der og svanerne ikke kan være der; alt det dér spiller sådan set ikke nogen rolle for dem, der står bag denne beslutning. Sådan må man i alt fald forstå det.

Jeg synes derimod ikke, vi har været tilstrækkeligt inde på spørgsmålet om luftforurening, og det hænger naturligvis sammen med trafikpolitikken, sådan som hr. Gade også har været inde på det. De sammenligninger, der er i luftrapporten, er jo: alt andet lige. Man sammenligner altså, hvis der var fortsat færgedrift, med, hvis der kommer en fast forbindelse – med nøjagtig de samme trafiktal. Jeg mente altså, at det her skulle føre til, at vi havde en større kommunikation, men der er måske noget, jeg har misforstået i denne sammenhæng. Derfor synes jeg slet ikke, de tal er brugbare.

Socialdemokratiet ved det jo også godt, så derfor har Socialdemokratiet – så vidt jeg har forstået – krævet en miljøgaranti. Den miljøgaranti må jo være den miljøgaranti, der fremgår af dagsordenen, og der står her, at de miljømæssige belastninger skal mindskes mest muligt.

De miljømæssige belastninger skal mindskes mest muligt! Og det er den miljøgaranti, som er nok for et parti som Socialdemokratiet, der gik til valg på og i valgkampen sagde: Miljøet går forud for alt. Naturligvis går miljøet forud for alt. Man kan så undre sig over, at de kan lave sådan nogle dagsordener sammen med CD – det må blive Socialdemokratiets problem – Centrum-Demokraterne, som man jo kan sige meget godt om, men det mest miljøvenlige parti her i Folketinget, det tror jeg de vil betakke sig for at blive kaldt. Oftest har de jo stemt sammen med Fremskridtspartiet, når det drejer sig om de miljømæssige spørgsmål.

Nej, så er der sådan set meget mere hold i regeringens økonomigaranti. For det er jo nemlig det, regeringen har fået. Den har været så klog, at den ikke har bralret ud med det; den har ikke sagt: Vi har fået en økonomigaranti, vi har sikret os. For der står nemlig: De samlede omkostninger ved anlæg og drift af forbindelsen dækkes ved afgifter på trafikken, så der ikke påføres staten nye udgifter. Det vil jeg kalde en kraftig økonomiklausul, og det synes jeg er klogt af regeringen, for det er regeringen, der skal skaffe penge ind.

Men jeg vil gerne spørge, hvad det så vil sige for Socialdemokratiets miljøklausul, der er

fuldstændig upræcis – »mindskes mest muligt« – over for det, at der ikke påføres staten nye udgifter. Det betyder naturligvis – og det er det, der er det tragiske ved dette her – at miljøet er taber. Når man skal sammenligne det økonomiske og det miljømæssige, så er det det økonomiske, der vejer tungest. Dér præcis har regeringen dækket sig ind; miljøet er upræcist, Socialdemokratiet har ikke dækket sig ind, og det er virkelig tragisk for miljøet. At det så også er tragisk for Socialdemokratiet, det må Socialdemokratiet selv om; det kan vi andre jo være ligeglade med. Men det er i hvert fald tragisk for miljøet, at det er sådan.

Så er der spørgsmålet om det tredje punkt, nemlig dette med demokratiet og folkestyret, som jo også har været fremme i debatten. Jeg synes, det var fint, da hr. Nyrup Rasmussen sagde: Vi insisterer på, at rapporterne bliver offentligtgjort. Ja, hvad i alverden havde man ellers forestillet sig der skulle ske? Havde man tænkt sig, at rapporterne skulle være hemmeligholdt? Der er da ikke noget særligt i at insistere på, at nogle ganske almindelige rapporter, som vi alle sammen skal bruge som beslutningsgrundlag, offentliggøres.

Jeg tror med al respekt for Socialdemokratiet ikke, at det er en særlig stærk socialdemokratisk indsats, der gør, at disse rapporter er offentligtgjort. Selvfølgelig bliver de rapporter offentligtgjort. Regeringen og Socialdemokratiet ved jo også, hvad de vil, og tromler tingene igennem alligevel, så det spiller jo ingen rolle. Det spiller jo heller ingen rolle, hvad der står i rapporterne, og det gør det heller ikke i forhold til, hvad Socialdemokratiet har sagt under valgkampen, fordi man jo her i dagsordenen har markeret, hvordan ens holdning er i virkelighedens verden.

Men det virkelig udemokratiske består jo i, at man vedtager tingene, før beslutningsgrundlaget er lagt frem, sådan at andre kan blande sig i debatten. Nu har jeg ikke nogen forestilling om, at Socialdemokratiet ønsker en særlig grad af mindretalsbeskyttelse; det har det parti aldrig stået for. Men alligevel synes jeg, det er utroligt. Hvorfor skal det her tordnes igennem på den facon? Hvorfor i alverden kunne man ikke have taget en almindelig proceduremæssig behandling?

Når jeg specielt kigger på Socialdemokratiet, så er det såmænd, fordi jeg godt kan forstå en